12

N.V.K.S.D. COLLEGE OF EDUCATION LIBRARY ATTOOR
BOOK No. C.M12

THE N. V. K. S. D. COLLEGE OF EDUCATION

ATTOOR

K. K. Dist.

MAGAZINE

olume XVIII 1981

N.V.K.S.D. COLLEGE OF EDUCATION
ATTOOR
K.K. DIST.
M12
LIBRARY

CM12

LIBRARY
CM12

THE N. V. K. S. D. COLLEGE OF EDUCATION

ATTOOR

K. K. Dist.

COLLEGE OF EDUCATION
ATTOOR
K.K. DIST.
M/2

MAGAZINE

Volume XVIII

1981

Editorial Notes

It is with deep sense of pride and pleasure that we present this 18th volume of our college magazine which records the curricular and co- curricular activities of our academic life.

In any good system of education the first and great consideration is the child's future welfare and not merely passing the examination. To know what is right and wrong is not all; the child must be able to use this knowledge to face life-physical, intellectual, moral, emotional, spiritual and social. It is hightine to think whether the present system of education serves the purpose.

With in the limited financial resources wehave tried our best to incorporate in this issue asmany articles as possible. Neither can we claim to have presented in this issue all the activities of this college, due to shortage of time and space.

We take this opportunity to thank our dear principal for the guidance and help he extended towards in bringing out this magazine.

We sincerely thank the members of the teaching faculty, the students and M/s Rajan Press, Neyyattinkara for their co-operation to bring out this magazine in this form.

We wish all success in the ensuing examinations.

S. SATHIAMOORTHY

Editor,

For the Editorial Board.

THE EIGHTEENTH ANNUAL REPORT OF THE COLLEGE PRESENTED ON THE COLLEGE DAY MEETING HELD ON MONDAY 30TH MARCH 1981

Respected Chief Guest, Thiru T. S. Sreedhar, I. A. S, the President, the Secretary, Members of the Managing Committee, Faculty Members, Dear students, Ladies and Gentlemen,

I have great pleasure to extend a cordial welcome to all those who are present here for the Eighteenth College Day Celebrations especially the Chief Guest Thiru T. S. Sreedhar, I. A. S. Sub-Collector, Padmanabhapuram. We are very happy to have a person of such eminance to preside over the function and distribute the prizes. Now it is my duty to present before this gathering the annual report of this College for the year 1980-81.

This College which was started by the N V. K. S. Devaswom in 1963 has an important role in the field of teacher training in this district. At present the College offers seven optional groups for the B. Ed. Degree course. Steps were also taken to open a new department of Physical Science and M Ed. course for the next academic year This shows that the institution is trying to grow in all dimensions.

Admission:

This year the College re-opened on 16th June with a strength of 130, 40 men and 90 women students.

Teaching Faculty:

Our teaching faculty consists of two Professors, eight Asst. Professors, one Librarian and one Instructor. For the year under review two more Asst. Professors one each in the department of History and English were added. Apart from this the structure of the staff pattern did not have any change.

The members of the teaching and non-teaching staff extended their fullest co-operation in allmatters, concerning the working of the College and for this, I take this opportunity to thank all of them.

Academic achievements:

With regard to the University Examination results of the previous year, out of 129 candidates sent for the B. Ed. Degree 110 passed 2 of them securing First classes in Theory and 20 in practical. The percentage of pass is only 87 . 2% and so, this year, we had taken enough precautionary measures to see the results are boosted up. It had its effect, and for the First Semester Examination 67 students out of 128 presented secured more than 60% in their subjects.

Practice Teaching:

Since the B. Ed. course was semesterised from this academic year changes were effected in the practical training of students and maintenance of related records. The teaching practice was given to the students for a period of 3 weeks in different neighbouring schools after giving them sufficient model classes, observation lessons and criticism lessons. I take this opportunity to thank the Heads of all those schools for their co-operation and valuable services in this regard.

College Associations:

The following students were elected to various offices. Thiru M. Kolappan was elected as the Secretary. Thiru J. Joe Prakash, P. Padmakumar, S. Mahadevan Pillai, Selvi A. Noorjahan, P. Geethakumari and A. Lathika were the members of the Executive Committee. The games Captains were Thiru R. Lenin Retnakumar and Selvi

G Elizabeth Jabamoni. The Planning Forum worked under Thiru K. Vijayakumaran as its Secretary. The College Magazine Editorial Board was constituted with Thiru N. Vaikundamoni, S. Ravikumar and M Premachandran Nair. The inauguration of the College Association was done by Thiru K. Prabhakaran Nair, President of the Managing Committee, in the absence of Thiru P. Kulasekharan, District Educational Officer, Kuzhithurai. Merit certificates and Silver medals from Sree Kanchi Kama Kodi Peedem were awarded to twelve students of the previous year in the function.

A number of meetings were organised under the auspices of our Associations and a few among the prominent speakers are Prof. K. G. Sivasankaran Nair, former Principal of this College, Thiru Mangaia Antony Surendra from Pioneer Kumaraswamy College, Prof. S. Kannappan of Alagappa Chettiar College, Karaikudi, Thiru S. Sreenivasan of Gandhigram. Our students Thiru N. Vaikundamoni, Selvi A. Remakumari and Selvi Nalini Jebakumari won prizes in Quiz and Essay competitions

Community Camp:

Participation in the Community Camp is part and parcel of teachers' training since it develops group consciousness, cooperation, self reliance, leadership and patience. This year the camp was conducted at Vivekanandapuram, Kanyakumari for a week. The students were very much benefitted by the programmes organized inside the camp.

Excursions:

A Study Tour was conducted to different places of North India, like Delhi, Agra and Jaipur. All the students participated in the programme and they were able to gain first hand information and direct experience in many aspects of life.

Annual Sports:

The Annual Sports meet was held on 26th and 27th February 1981. Thiru G. Sthanumalayan Nair and Selvi. Jofred Vijaya Stephens were declared individual champions. Gandhi house and Red House were adjudged as the best houses. A number of intramural tournaments were also organised by the Department of Physical Education.

Before concluding this report, I would like to thank all our well wishers and friends who have been a source of encouragement to us in all our endeavours. I will be failing in my duty if I do not express my thanks to the President, Secretary and other members of the Managing Committee for the interest they have been taking in the development of this Institution.

Now I thank all my students and wish them success in all walks of life. May the Lord shower upon us His choicest blessing.

PRINCIPAL.

Biological Clocks

COLLEGE OF EDUCATION LIBRARY ATTOOR BOOK No. 13

K. VIJAYAKUMAR

Not only human beings but also animals and plants sleep and wake. The animals if close their eyes and sleep the trees droop their leaves during slumber. The first Botanist who noted the behaviour of the retiring leaves was Androsthenes, one of the officers of Alexander. Androsthenes was interested in looking at the greenness of leaves. On the very evening after his tedious marching with his master to India he went to observe the plants and trees and noticed that leaves of the tamarind trees keep drooped mostly from 6 p. m. to 6 a. m. In plants also we can see the closing and opening of flowers. Observing this Linnaeus constructed a flower clock.

We can observe timing mechanism in insects, amphibians, birds and other animals. Monarch a species of butterflies of United States and Canada begin to fly South in early September. Some goes to Pacific coast and others to eastern region. They live there year after year. The same tree was used by the children and grand children of the migrated Fly. In the month of March they fly north wards and arrive at South in the begining of June.

The frogs and toads appear in the rainy season and go for hibernation in the winter. We can observe the appearance of frogs in the same pond year after year and generation after generation.

The timing mechanism guides birds to know exactly when to migrate. Owls, rats, and cockroaches sleep during day and are active at night. Bats fly evening after evening. Crows, mynahs, Squirrels are up at about 6 a. m. and retire at about 6 p. m. Bharatpur, a paradise for migratory birds is the largest bird sanctuary in Asia. The Siberian white goose, White stork and the Arctic tern arrive here in early September. They settle down on trees which are surrounded by water. In early March they fly towards north. The birds follow the same path and same time year after year. The factor responsible for this is 'Self-preservation'. Pileated Tinamou a fascinating bird in Panama, resembling a tiny Ostrich sings every three hours in day or night. It is so punctual and called a three-hour bird.

Thirukkalukundram is a hill shrine on the link road between Chingleput and Mahabalipuram in Tamil Nadu. At twenty four hour interval two kites arrive at a fixed time every day, an hour before noon, to be fed by the priests. It is explained by a fascinating legend that the birds are in fact two saints. Scientifically thinking these birds have time memory which is guided by biological clock.

Man depends on clock. He uses Sun-dial, water clock. Candle Clock, Pendulum clock, mechanical and electronic clock. If these clocks stop working, no one would be able to do any work in time. The function of the human body follows a rhythm. The number of hours of day light varries with seasons.

The present knowledge about the biological clock is limited. No one knows where the clock is located. With better understanding about the working of biological clock in the years to come, many more interesting possibilities will be explored to the use and knowledge of mankind.

COLLEGE OF EDUCATION LIBRARY ATTOOR K.K. DIST.

THE IDEALISTIC SCHOOL OF EDUCATION

A. KRISHNAN, Asst. Prof. of English.

With the trend in modern education bent upon a dense materialistic ethos, the idealistic school of pedagogy is more or less on the verge of ruination. It forebodes a bad augury because human life is an interlacing of both material and spiritual positiveness. To sacrifice the one for the other is a wrong step towards wrong direction as for the purpose and intent of education. Mahatma Gandhi has elucidated the same viewpoint in the following words: 'By education I mean all-round drawing out of the best in the child and man-body, mind and spirit". Man is an organism not merely composed of this visible framework, which shall go dust afterwards. Apart from this body, he has a mind, which according to ancient psychology was the source of habits, but modern psychology tends to define it as the collective name for habits en masse in order to give mind a more concrete meaning rather than a bare abstract conundrum. However, if mind is conceived from these two angles, its existence cannot be denied and it is also an entity as the body of man. But soul or spirit is the subject-matter of cynical controversy. Buddhists and Jains have no say about soul or God. Ingersoll of the west and E V. R. of the east were staunch atheists, who did not believe in the existence of god along with comrade Marx; Shaw was mainly a sceptic or agonistic. On the contrary, there are innumerable saints and sages in the east and west. who have immutable faith in the existence of soul and God and they assert, maybe from experience, that spiritualism is the only answer to the disaster of the world. A keen observer of nature cannot negate the beingness of souls and God, in other words: The super soul. A mere perfunctory analysis of nature won't reveal this abstruse and metaphysical verity to any one.

God-Rex or Nix ?

Does God exist ? Is He the creator of man or man created Him ? Once, one of my teachers, who was a disbeliever, boldly thundered out in a meeting that man was the creator of God. At once, I retorted him by asking: "Then, who created the universe ? Can we create even a single grain of sand in this universe" ? Presently, he got angry instead of answering me. I fully agree with Ralph waldo Emerson, the great American writer and philosopher, that the world is shrouded in mystery The mystery of nature is sometimes not explicable as that of God at times. He remarks: "She (nature) arms and equips an animal so find its place and living in the earth, and at the same time she arms and equips another animal to destroy it" Similarly, we also see sometimes the innocents in our view, are also put under severe punishment. The reason can be explained only by the Lord and not by men of mortal clod. We know the universe is a lifeless and senseless macrocosm with living objects. But anything and every thing in nature functions in a very very strictly orderly way. Is it possible to an unintelligent world to function in such a harmonious and well regulated manner without the help of a super intelligent force ? The sun, the moon, the earth and other planets as well as the other component parts of this vast and wide universe, formed out of the five elements, are lifeless and unintelligent. The earth consists of soil and water. It is kept rotating in its orbit by the force of gravitation, counterpoised between the sun and the moon. The heat and cold equilibrium of the earth is well maintained by its rotation around the sun, exposing her both sides in turn to it within a span of twenty four hours. Around the earth, the atmosphere for about

two hundred miles are air filled for lives to thrive on. The saline water in the sea is evaporated by the heat of the scorching sun and sent back to the earth in torrents of rain and thereby the plant and animal life is well-equipped with air, food, water, heat, light etc, etc. for both plants and animals to live on in an astoundingly wonderful order and upkeep. Similarly, to avoid huddle and congestion, the senile lives are put to death and in the course, sometimes, premature death is also a sporadic occurence for reasons known only to God. Look at the sea, mountains, rivers, the sky ,the sun,the moon, the stars, the earth, other planets and the like natural phenomena, which are uniquely amazing!

But, apart from this macrocosm, anacute investigation into the microcosm will also unfold a lot of hidden miracles in its construction. Take for instance the human body: The two eyes for seeing: the nose to breathe air in and out; the lungs to purify it, the mouth for eating; the teeth for chewing; the alimentary canal for the mobility of food; the stomach for its digestion; the excretive and exudation organs for removing the waste; the genitals for procreation; the brain to think; the hands for working, the legs for walking; the heart for pumping blood; the nerves serving as pipelines for that and so on and so forth-aren't they really tingling! The human body or for that matter, the body of any other animal is a marvellous wonderment! Think of the innumerable plants and animals, small and big, tall and short, and all the intricate and intrinsic texture of creation. Don't they proclaim the necessity for an all-powerfull force to be behind all these concrete manifestness.

Astrology is another authentic evidence: It is a delicate and occult science by which the past, present and future course of one's life can be read and predicted, calculating the influence of planets on human life. An expert in the field can predict all the events of one's life with utmost accuracy. Quacks and fakers are in abundance in this field; they should not be trusted and consulted. A really able astrologer can predict your life quite promptly, I have reliable personal experience in this regard. What does it show ? It clearly shows that our life from A to Z is predestined. If so, by whom ? All these are the manipulation of some unknown hands of a supreme Being, whom we call by the name God. So God is! He exists! He is omnipresent, omniscient and omnipotent! He is all in all! He is the creator, preserver and destructor. Hence, life has a meaning beyond its materialistic appearance. Life in this world is evanescent and chequered. The lasting or eternal happiness is not available to us from this world. Then, where is it to be sought after ? Abiding happines can be had only from the everlasting One i. e. God. In sun, salvation is the final goal of life and that is attainable through an idealistic way of life. The idealistic School of education, thus, aimed at preparing students to attain the highest goal of life viz Salvation, leading a strictly idealistic way of life.

Modern life pattern lays emphasis only on sensual enjoyment and sexual gratification, which are only short-lived and temporary. This is only catering to the educational needs of the body and mind. But, what about spirit ? Is it to be left out to perpetuate our pains and sorrows ? Doenjoy your worldly life also as allowed by God abiding by His rules and not violating them. Then only your soul will be rescued from evil and suffering. Thus education must be a means to serve the needs for the body, mind and spirit Consequently, the idealistic school of education should be given the emphasis that it deserves in modern times also. Our aim is not asking you to practise complete abstinence from worldly pleasures. Let us have them within the legitimate bounds and not a jot beyond. Idealistic school is the final means of education and so, that is the highest, greatest and noblest of all other schools, which needs reverential patronage.

JAIN RELICS AT CHITARAL

G. HUDSON, Assistant Professor in History

A tiny and unpretentious village, Chitaral is situated five miles to the north of Kuzbithurai in Kanyakumari District. It is of great antiquity and historical importance. In those days Chitaral was considered as one among the impertant villages of the princely state, Travancore. It was a most sacred place to Jains. Jainism and Jain devotees had their habitat in Travancore during the days of Asoka the great [273-232. B. C]. Consequently, Jainism disappeared from Travancore due to certain historical circumstances, which had their origin outside the state. But it had left its stamp upon the temple architecture of Travancore. The rock temple, situated at Chitaral is one of the historical facts.

This temple was originally a Jain shrine. Later on, it was converted in to a Hindu temple and an idol of Goddess Sri. Bhagavathi was installed there. Today the Jain tradition. associated with the temple has been entirely forgotten. The people consider it as a genuine Hindu temple. A number of old epigraphs in the Tirunelvely District in Tamilnadu depict that Jainism was once Prevalent in South Travancore and the adjacent districts. In addition to this, they reveal that some of the well known Jain teachers and devotees, hailed from Chitaral and so the later was called 'Thirucharanam'. Therefore it is quite clear that Chitaral temple, which we See at present functioned as a thriving Jain monastery in those days.

The temple is built at the foot of a huge rock. That rock itself comprises the rear side of the shrine. The other three sides are being enclosed by masonry walls. On the face of this massive rock, there are over thirty images, avowedly Jainistic in origin are found. The important features of these images are bald heads, clean shaven faces, a tier of three umbrellas over the head and the absence of sacred thread and garments. All these images are in a sitting posture. They are appeared to be replicas in different sizes of the principal images of Jain 'Theerthankars' inside the central and southern compartments of the rockcut hall of the shrine. The two images in the rockcut halls are seated on elevated stone plinths. The Hindus of the present day believe that these images are those of Maha-Vishnu. Some of the finest images of Jain saints are noticed on the upper half of the rock, facing the west. Here and there one can see well executed and lovely images of goddess Sri. Bhagavathi and attendants. These images are having a later origin and carved at the time of the dedication of the shrine to the goddess. These features prove that the images are of Jain 'Theerthankars'. They are the master pieces of the sculptor's art.

Inscriptions in 'vattazhethu', an old script, once popular in Travancore have been found beneath to the images. Lengthy inscriptions of great historical and cultural importance are also found here. Nowadays the historical importance of this temple has been forgotten. Although the Archaeological Department of the Government of India brought this temple under its control in 1956 A D. neither the central nor the state Governments show any interest towards such a historical important temple.

HOW TO FIND THE BIRTH DAY

A. SOOSAI MARIAN.

With the help of your date of birth you can calculate the day of birth in many ways. But the method given below is very simple. It is enough to remember the following sentence. "One can come For A Donation For Blind Eyes on christmas Eve".

In this sentence there are 12 words that give the calculated numbers of the 12 months respectively.

The letter O refers 0

The letter A refers 1

" B " 2

" C " 3

etc (in alphabetic order)

Proceeding like this, we have.

Serial No.	Month	Words	Calculated No.
1	January	One	0
2	February	Can	3
3	March	Come	3
4	April	For	6
5	May	A	1
6	June	Donation	4
7	July	For	6
8	August	Blind	2
9	September	Eyes	5
10	October	On	0
11	November	Christmas	3
12	December	Eve	5

Method of Calculation:

For example, if Raman was born on 20-9-66, to find the day:

(i) First write the Date......... 20

(ii) Then write the calculated No of the month (9) 5

(iii) Then write the year (66) (last two digits)......... 66

(iv) Divide it by 4 and write only the whole numbers (fractions are neglected)...... 16

Add the four numbers...... 107

[If the date is between January 1st and February 29th of a leap year reduce I from the total]

Then Divide the total by 7

```
7) 107 (15
    7
   ---
    37
    35
   ---
     2   - Remanider
   ===
```

If the remainder is Zero — it is Sunday

If the remainder is 1 — it is monday

If the remainder is 2 — it is Tuesday

If the remainder is 3 — it is Wednesday

.........and so on.........

There-fore. 20-9-'66 is Tuesday

THE GRAMMAR FAMILY

A. SUBRAMONIA PILLAI

There was a family consisting of father, mother, two brothers and twin sisters. They lived ou an estate by name "Parts of speech". The surname of the family was grammar. The father was known to his friends as "Noun", while the mother called herself 'Verb'. Everybody knew that she was the hard working member in the house hold. In the absence of the father, his eldest son 'Pronoun' shouldered the responsibilites. His brother "Adjective" was much attached to his father, in fact, he was seen only in thecompany of Noun. What about the twin sisters known as 'Adverbs'. They felt too shy to be seen with their father or elder broiher. If they went on an outing, they preferred the company of their mother or Adjective.

The family was lucky in that it could afford to have two servants who bore interesting names. 'Conjunction' acted as a messenger between the members of the family. 'Preposition' performed the same task, though his status was not easily recognised. In fact, many thought him to be a nuisance.

Does this illustrious family still exist or has it perished in the wear and tear of time? An emphatic, No' is the answer. While it has certainly lost its former name and fame the influence of this grammar family is still felt in the academic life of the people.

It is sweet and glorious to die for one's country, but it is sweeter and more glorious to live for one's country.

* * * * * * * * * * * * * * *

The mind is like the stomach: it is not how much you put into it that counts, but how much it digests.

* * * * * * * * * * * * * * *

Marry by all means. If you get a good wife, you will be come very happy; if you get a bad one, you will become a philonsopher and that is good for every man.

* * * * * * * * * * * * * * *

Every one wishes to have trtuh on his side, but it is not everyone that sincerely wishes to be on the side of truth.

சாஸ்தா வணக்கம்

நல்லூர் வெட்டு வெந்நி கண்டன் சாஸ்தா நாமம்
அல்லும் பகலும் நினைந்து, அயரா தோர்வார் தமக்கு
சொல்லும் பொருளும் போல, சுவையும் கனியும் போல
பல்கும் நன்மை யெல்லாம், பாழாம் தின்மை யெல்லாம்.

அரியும் அரனும் சேர்ந்து ஐயப் பசுவா மியாகி
எரியும் தீயே போல எழிலார் உருவந் தாங்கி
தெரியும் வகையே சின்முத் திரையைக் கையாற் காட்டி
சிரியும் தூவியமர்ந்த சீரோன்சாஸ்தா துணையாம்.

சிவனுர் குறியில் நன்கு சீர்மெய் சமைத்தாற் போல
பவமில் அரியின் அழகு படிய வடித்தாற் போல
அவமில் அரிய பெம்மான் அழகாய்க் கொண்ட கோலம்
தவமுள் கொண்டமாந்தர் தகவே உள்ள வருள்வார்

அ. கிருஷ்ணன்,
(ஆங்கில உதவிப் பேராசிரியர்)

நதி

ரிச்சாட் சாம்

பொங்கிவரும் வெண்ணுரைகள்
சூழ வந்தேன்
பூம்புனலால் பூவுடலை
அணைத்து வந்தேன்
தங்குதடை யின்றியெழும்
அலை களுடே
தண்மலர்கள் தாமரைகள்
சூடி வந்தேன்.

கங்குலிருள் திரைகிழிக்கும்
சூரியன் போல்
கவின் நிலங்கள் வறட்சியினை
முழுதும் ஓட்டச்
சிங்கமெனச் சீறிவந்தேன்
உழவர் உள்ளம்
சிரித்திடவே சீர்களெல்லாம்
சிறக்க வந்தேன்

காய்கின்ற பயிர்முகங்கள்
கண்ணில் கண்டேன்
கருணையிலா மழையாள் தன்
பொய்மை கண்டேன்
தேய்கின்ற பிறையாக
உள்ளம் நொந்தேன்
தேவனருள் மழையாகப்
பெய்யக் கண்டேன்

ஓய்வில்லை இன்றெந்தன்
உடல் நிறைந்த
உரமுடனே ஓடுகின்றேன்
உழவு காக்கப்
பாய்கின்ற நதியென்னை
மக்கள் எல்லாம்
பாராட்டும் பண்பு கண்டேன்
நன்றி சொன்னேன்.

பெண்

N. தங்கராஜ்

அடங்கி ஒதுங்கி தயங்கி நாணி
பதுங்கி திரிவாள் பெண்
ஆசைக் கணவன் சொல்லை நெஞ்சில்
ஏற்றிக் திரிவாள் பெண்.
இனிக்கும் மொழியை உதட்டில் கொண்டு
மகிழச் செய்வாள் பெண்.
ஈதல் என்ற வள்ளல் கொள்கை
வாழ்வில் கொண்டவள் பெண்.
உண்மை பேசி பெண்மை காக்கும்
மென்மை கொண்டவள் பெண்.
ஊர் புகழ கண்ணகி சீதைகரு
நேர் நிர்பவள் பெண்.
எழிய வாழ்வை குருத்தில் வைத்து
வறுமை தீர்ப்பவள் பெண்.
ஏழை இளைஞர் நினைவில் நின்று
தவிக்கு வைப்பாள் பெண்.
ஐம்புலன்கள் தனையடக்கி
வம்பை வெல்வாள் பெண்.
ஒழுக்கம் கொண்டு பசிக்கும் போக்கு
விருந்து வைப்பவர் பெண்.
ஓங்கு புகழ்தனை தாங்கு புலவர்கள்
போற்றும் வகையினள் பெண்.
ஔவியம் அகற்றி வெள்ளை உள்ளத்தில்
கள்ளம் இல்லாதவள் பெண்.

ஆராய்ந்து பாருங்கள்

C. கிருஷ்ணமணி

1981-ஆம் ஆண்டின் குறிப்பிட்ட தேதி என்ன நாள் என்று கண்டறிய வழி:-

ஜனுவரி : 3
பெப்ருவரி : 6
மார்ச் : 6
ஏப்ரில் : 2
மேய் : 4
ஜுண் : 7
ஜுலை : 2
ஆகஸ்ட் : 5
செப்டெம்பர் : 1
அக்டோபர் : 3
நவம்பர் : 6
டிசம்பர் : 1

குறிப்பிட்ட மாதத்தின் தேதியுடன் மேல் குறிப்பிட்ட எண்ணையும் கூட்டி, 7-ஆல் வகுக்கும்போது மீதி இல்லையானுல் ஞாயிறு, மீதி 1-ஆனால் திங்கள், மீதி 2-ஆனால் செவ்வாய், மீதி 3-ஆனால் புதன், மீதி 4-ஆனால் வியாழன், மீதி 5-ஆனால் வெள்ளி, மீதி 6-ஆனால் சனி.

(உ-ம்)

பெப்ருவரி— 25

$25 + 6 = 31$

$31 \div 7 = 4$ மீதி 3 புதன்

ചെറുകഥ

തിരയും തീരവും

ഏബ്രഹാം വർഗ്ഗീസ്

മുന്നിൽ ആർത്തിരമ്പുന്ന കടൽ. തീരത്തെ തഴുകുന്ന തിര തിരകൾ പരസഹസ്രം നുരകളായി അലിഞ്ഞലിഞ്ഞില്ലാതാകുന്നു. വീണ്ടും ആവർത്തനം. പ്രകൃതിയുടെ പുതുമനശിക്കാത്ത പ്രക്രിയ. തിരകൾ തകർന്നടയുന്ന തീരത്തിലൂടെ വേണു നടന്നു. തകർന്ന തോണിയുടെ മറവിൽ തോണിത്തുഴയുടെ അരികിലെ ചെറിയ പാറയിൽ കയറിയിരുന്നു.

സായംകാല സൂര്യൻ പടിഞ്ഞാറേ ചക്രവാളത്തിലേക്ക് പ്രയാണം ആരംഭിച്ചു കഴിഞ്ഞു. തിരകളോട് കശലം പറയുന്ന കുട്ടികളെ നോക്കിയിരിക്കുകയായിരുന്നു വേണു.

മൺമറഞ്ഞ ഏതോ കാലഘട്ടത്തിന്റെ ഓർമ്മയിൽ വേണു അസ്വസ്ഥനായി.

മനസിൽ തിരകൾ താളം തല്ലി. ചിന്തയിൽ ഹേമന്തങ്ങളും വസന്തങ്ങളും അതിവേഗം കടന്നു പോയി സ്മരണകൾ നുരഞ്ഞു പൊങ്ങി. ഓർമ്മകൾ ഊളിയിട്ടുണർന്നു.

വേദനകളുടെ നിഴൽപ്പാടുകൾ നിദ്രകൊള്ളുന്ന ഇന്നലെകളിലൂടെ ഒരു ഉല്ലാസ യാത്രയുടെ ലാഘവത്തോടെ കടന്നു പോകുന്നു. ആ ഓർമ്മകൾക്ക് അടുക്കും ചിട്ടയുമില്ലായിരുന്നു. തുടക്കം എവിടെ നിന്നാണ്.

മുക്കുററിത്തലപ്പുകൾ പോലെ മനസ്സിൽ നിദ്ര കൊള്ളുന്ന നിറമുള്ള കൊച്ചു പൂവുകൾ നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന കുട്ടിക്കാലം മുതൽ........

ശ്രീരാമന്റേയും സിദ്ധാർത്ഥന്റേയും കഥകൾ കേട്ട് തേങ്ങിയുറങ്ങുന്ന ബാല്യം......................
വിഹ്വലതകളുടെ കൗമാരം......... ...
സാക്ഷാത്കരിക്കാത്ത മോഹങ്ങളുടെ ശ്മശാന ഭൂമിയായ യൗവനം.......................

കാലം മുന്നോട്ടു പോകുന്തോറും ഇതൾ കൊഴിഞ്ഞ് വാടിക്കരിഞ്ഞിട്ടും ഒന്നിനും വേണ്ടിയല്ലാതെ കാത്തിരിക്കേണ്ടി വരുന്ന ജന്മമെന്ന പ്രഹേളിക......

ഈറൻ കരിഞ്ഞ സ്വപ്നങ്ങളുടെ മരുഭൂമിയായ കലാലയം അവിടത്തെ മധുരിക്കുന്ന നിലാവെളിച്ചം മിസ്സ് മോളികുര്യൻ എന്ന അപ്സരസ്സ്-തനിക്കു സ്വപ്നങ്ങൾ കോർത്തുതന്ന പെൺകുട്ടി. പാറിപ്പറന്ന എണ്ണകാണാത്ത മുടിയും കവിളിലെ നുണക്കുഴികളും വിടർന്ന കണ്ണുകളും മോളിയെ സുന്ദരിയാക്കുന്നില്ലേ ?

ജാതീയമായ അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ച ഗർത്തങ്ങൾ മുന്നിൽ കണ്ടുകൊണ്ട് സ്വപ്നങ്ങളുടെ ചില്ലുകൊട്ടാരം തീർത്ത തന്റെ മനസ്സ്.

കൂട്ടുകെട്ടിത്തളരുന്ന വൈകുന്നേരങ്ങളിൽ ഇണകൾ കൊക്കുരുമ്മിയിരുന്നു മൗനങ്ങൾ കൈമാറി.

ഇരുളിന്റെ തുരുത്തിൽ അലിഞ്ഞുതീരുന്ന നിലാവെളിച്ചംപോലെ മനസിൽ അലിഞ്ഞില്ലാതാകുന്ന തന്റെ കാലം.

ബന്ധങ്ങൾക്ക് അനാഥത്വത്തിന്റെ ചായം തേച്ച കാലത്തിന്റെ കാലൊച്ച.

ഇന്നലെകളുടെ കനത്ത നിഴൽപ്പാടുകളുടെ ഓരങ്ങളിലൂടെ ഒലിച്ചിറങ്ങിയ ദുഃഖത്തിന്റെ നനവ്.

എത്രപിരിച്ചാലും പിരിയുന്നകയർ, ബന്ധങ്ങളുടെ കെട്ടുറപ്പിനേക്കാൾ സ്വന്തം അഭിലാഷങ്ങൾക്ക് പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്ന സ്വന്തംഭാര്യ ചമയങ്ങളിലും ക്ലബ്ബുകളിലും ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിച്ച അവളെ അവഗണിച്ച് സ്വതന്ത്രവായു തേടി പുറത്തിറങ്ങിയത് ആളിപ്പടരുന്ന മോഹ ഭംഗങ്ങളുടെ ജിഹ്വയിൽ സ്വയം എരിഞ്ഞടങ്ങാനായിരുന്നു.

തീരത്തണയുന്ന തോണികളെ നോക്കി വേണു ഇരുന്നു. ഒപ്പം അതിലെ മനുഷ്യരേയും.

''വേണു''

ഓർമ്മകളുടെ പൊള്ളുന്ന ചൂടിൽനിന്നു് തണൽപ്പാടുകളിലെത്തിയതു പോലെ അയാൾ തിരിഞ്ഞു നോക്കി, ഞെട്ടിപ്പോയി.

മുന്നിൽ മോളി.

പേരുച്ചരിയ്ക്കാൻ ശ്രമിച്ചുവെങ്കിലും ശബ്ദം പുറത്തു വന്നില്ല. നിമിഷങ്ങളോളം അവർക്കിടയിൽ വാക്കുകൾ മരവിച്ചുനിന്നു. വേണുവാണ് മൂകനിമിഷങ്ങളെ അനാവരണം ചെയ്തത്

'' മോളി ഇവിടെ? ''

''...................................''

അവളുടെ മൗനം അയാളിൽ മൂകത പരത്തി.

മൂകനിമിഷങ്ങൾക്ക് താങ്ങാനാകാത്ത കനം. ഏറെയായപ്പോൾ അസഹ്യതയുടെ സൂചിമുനകൾ ഹൃദയത്തിൽ തറയുന്ന വേദന. നാനാജാതി മതസ്ഥരായ മനുഷ്യരുടെ ശബ്ദായമാനമായ തീരത്ത് ഒരു ഒഴിഞ്ഞകോണിൽ വിശ്രമമില്ലാത്ത കടൽത്തിരകളെ നോക്കിക്കൊണ്ട് അയാളിരുന്നു. ഒപ്പം മോളിയും.

ഭൂതകാലത്തേക്ക് ഊളിയിട്ടുപറക്കാൻ വെമ്പുന്ന മനസിനെ മെരുക്കി നിർത്താൻ പാടുപെട്ടുകൊണ്ട് അവൾ ചോദിച്ചു:

'വേണുവേട്ടനെന്തേ ഒററയ്ക്കിറങ്ങിയത്?' 'മോളിക്ക് എന്നെ ചോദ്യംചെയ്യാൻ ഒരധികാരവും ഇപ്പോൾ ഇല്ലെന്നറിയാമല്ലോ' ഒപ്പം ഒരു വിളറിയ ചിരി.

ദൂരെയുള്ള മുക്കുവക്കുടിലുകളിലേക്ക് നോക്കിയിരിക്കുകയായിരുന്നു മോളി. മദമിളകി വന്ന കാററ് അയാൾ ഊതി വിട്ട സിഗററിന്റെ വെളുത്ത വൃത്തങ്ങളെ ഒരു നാടയാക്കി മാററി, അവളുടെ തലമുടിയിൽ വരെ എത്തിച്ചു, തീരത്തെ തഴുകുന്ന തിരകളെ കണ്ട് മോളി പറഞ്ഞു:

''വേണുവേട്ടനും ഞാനും ഈ തിരയും തീരവുമായി മാറിയിരുന്നെങ്കിൽ ''

അവൻ പ്രതിവചിക്കാതെ ചൂണ്ടാണി വിരലിലെ കൂർപ്പിച്ച നഖത്തുമ്പുകൊണ്ട് അവളുടെ വയററിലെ തങ്കരോമങ്ങൾക്കു നടുവിൽ ഒരു രേഖ വരച്ചു.

ഒരു പേടിസ്വപ്നത്തെ വ്യർത്ഥമായെങ്കിലും മറച്ചു പിടിക്കാനെന്നോണം വയർ മറച്ചപ്പോൾ അവൾക്ക് ഉറക്കെ കരയണമെന്ന് തോന്നി.

വേണു എഴുന്നേററു നടന്നു.

മുക്കുവക്കുടികളിൽ അപ്പോഴേക്കും വെളിച്ചം പരന്നിരുന്നു. തിരകൾ തങ്ങളുടെ ജോലികൾ നിർവിഘ്നം തുടർന്നുകൊണ്ടേയിരുന്നു.

ചെറുകഥ

രണ്ടുപൂക്കൾ

കെ. ഗിരീശൻനായർ

ഓഫീസിൽ ഫയലുകളുമായി മല്ലടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴും ചിന്തകൾ വീടിനെക്കുറിച്ചായിരുന്നു. പട്ടണപ്പരിഷ്കാരം എത്തിനോക്കിയിട്ടില്ലാത്ത ശാലീനമായ കുഗ്രാമം. ഒരു ബസ്സ് സർവ്വീസ് പോലും ഇതുവരെ കിട്ടിയിട്ടില്ല. മനോഹരമായ ഒരു ക്ഷേത്രവും, ഇരുകരകളെയും സമ്പൽസമൃദ്ധമാക്കിക്കൊണ്ട് അലസംഗമനം നടത്തുന്ന പുഴയും, മരച്ചീനിതോട്ടങ്ങളും, ഏത്തവാഴത്തോപ്പുകളും, നെല്പാടങ്ങളുമാണ് ആ ഗ്രാമത്തിന്റെ സമ്പത്ത്. രാവിലെ പഴംകഞ്ഞിയും കുടിച്ച് മുറുക്കാൻ പൊതിയുമെടുത്ത്, പണിയായുധങ്ങളുമേന്തി പാടത്തും തോട്ടങ്ങളിലും പോകുന്ന ഗ്രാമീണ കർഷകരുടെ രൂപം മനസ്സിൽ തെളിഞ്ഞുനിന്നു, എത്ര സുന്ദരമായ അന്തരീക്ഷം. പട്ടണത്തിലെ ഈ ഭ്രാന്തുപിടിപ്പിക്കുന്ന തിരക്കിൽ നിന്നും കുറച്ചുദിവസം മാറിനിന്നെങ്കിലെന്ന് ആത്മാർത്ഥമായി ആഗ്രഹിച്ചുപോയി.

ഗ്രാമത്തിലുള്ള തന്റെ വീട് മുന്നിൽത്തെളിഞ്ഞു. ഓടുമേഞ്ഞ സാമാന്യം നല്ലൊരു വീടും, മുറ്റത്ത് കിളിമരത്തിൽ പടർന്നു പന്തലിച്ചുകിടക്കുന്ന മുല്ലവള്ളിയും, ഇരുവശങ്ങളിലും തണൽ വിരിക്കുന്ന വേപ്പുമരവും, ഒരു വശത്തുള്ള അസ്ഥിത്തറയും, അച്ഛന്റെ സ്മരണയ്ക്കായി ആ അസ്ഥിക്കലശം അവിടെ സ്ഥാപിച്ച് ദിവസവും വിളക്കുവയ്ക്കുന്നു. അച്ഛന്റെ മരണശേഷംവിഷാദത്തിന്റെ പ്രതിരൂപമായ അമ്മ. വളർന്നു പ്രായമെത്താത്ത കൊച്ചു സഹോദരി രേണു. സ്നേഹത്തിന്റെ ഉറവിടമായ ആ വീടിന്റെ ആലംബം താൻ മാത്രമാണ്. അച്ഛൻ മരിക്കുമ്പോൾ തനിക്കു 18 വയസ്സുമാത്രമേയുള്ളു. തറവാട്ടിലുള്ള വസ്തുക്കൾ എല്ലാം തീർന്നുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. കൂട്ടുകാരുമായി കളിച്ചു നടന്ന അച്ഛൻ അന്നൊന്നും രണ്ടു കുഞ്ഞുങ്ങൾ ഉള്ള കാര്യം ഓർത്തിരുന്നില്ല. നിശ്ശബ്ദം കണ്ണുനീർ വാർക്കുവാനേ ആ മാതാവിനു കഴിഞ്ഞിരുന്നുള്ളു. അവസാനം ആ വീടും കുറച്ചു തറയും മാത്രം ശേഷിച്ചു. കൂടെ കുറെ കടക്കാരും, ഭാവിയുടെ ഇരുണ്ട മുഖം തന്റെ മുന്നിൽ പല്ലിളിച്ചു. സർട്ടിഫിക്കറ്റുമെടുത്തുകൊണ്ട് ഒരു രാത്രിയിൽ വീടിനോടു വിടപറയുമ്പോൾ ഹൃദയം വേദനിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. 'എനിക്ക് മാപ്പുതരു അമ്മേ; എന്റെ അമ്മയെയും കൊച്ചനുജത്തിയെയും രക്ഷിക്കണമെങ്കിൽ ഞാൻ ജോലി തേടി പോയേ പറ്റൂ''. അച്ഛന്റെ അസ്ഥിത്തറയിൽ രണ്ടുതുള്ളി കണ്ണുനീർകണങ്ങൾ അടർന്നുവീണു.

വീട്ടിൽനിന്നും ഇറങ്ങിയിട്ട് നീണ്ട ഏഴു വർഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇന്നു അറുന്നൂറ് രൂപയോളം ശമ്പളം കിട്ടുന്ന ഒരു ജോലിയുണ്ട്, ശമ്പളം വാങ്ങിയാൽ ആദ്യമായി വീട്ടിലേക്കുള്ള മണിയാർഡർ അയയ്ക്കുന്നു. അങ്ങനെ അമ്മയെയും സഹോദരിയെയും രക്ഷിക്കുവാൻ തനിക്കു കഴിയുന്നു.

''എന്താ സാറെ! സ്വപ്നം കാണുകയാണോ? നാളെ നാട്ടിലേക്കു പോണെന്നു പറഞ്ഞിട്ട് എന്താ അനങ്ങാതിരിക്കുന്നത്'' പ്യൂൺ രാധാകൃഷ്ണനാണ്. ''ഓ! ഒന്നുമില്ല, പഴയ കാര്യങ്ങൾ ഓർത്തിരുന്നുപോയി അത്രതന്നെ.'' ഒരു ദീർഘ നിശ്വാസം താനറിയാതെ വന്നുപോയി. രാധാകൃഷ്ണൻ പതിവുള്ള ചിരിയോടെ പറഞ്ഞു. പഴയതൊക്കെ കളയണം സാറെ! ഒരു പുതിയ ജീവിതമാരംഭിക്കണം. നമ്മുടെ രജനികുഞ്ഞ് ഇന്നാളു പറയുന്നതു കേട്ടു. സാറില്ലാതെ അവർക്കു ജീവിതമില്ലെന്ന്...............

''താൻ തന്റെ ജോലിനോക്കെടോ, ആവശ്യമില്ലാത്തടത്തുകയറി വാവയ്ക്കാതെ'' മുഖത്തു കൃത്രിമമായ ദേഷ്യം വരുത്തികൊണ്ടാണതു പറഞ്ഞത്. അയാൾ ഒന്നിരുത്തി മൂളിയിട്ട് നടന്നു പോയി. വാച്ചുനോക്കി സമയം 12:15 ഏതായാലും ഊണു കഴിഞ്ഞു വന്ന് ബാക്കി നോക്കാം. വീട്ടിലെത്തുമ്പോൾ രജനി ഗേറ്റിൽതന്നെയുണ്ട്. പതിവുള്ള കുസൃതി ചിരിയോടെ അവൾ ചോദിച്ചു. ചേട്ടൻ നാളെ നാട്ടിലേക്കു പോകുന്നില്ലേ? എന്താ ഒന്നും തയ്യാറാകാത്തത്?'' മുകളിൽ ഇളകിനിന്ന ബട്ടൺ ശരിയാക്കിയിട്ട് അവൾ തന്റെ മുഖത്തേക്കു നോക്കിനിന്നു. പതിനേഴിലെത്തിയിട്ടും കുസൃതി മാറിയിട്ടില്ലാത്ത ഒരു പരിഷ്ക്കാരിപ്പെണ്ണ്. അവൾ തന്നെ ജീവന്റെ ജീവനായി സ്നേഹിക്കുന്നു. താൻ ചെയ്യുന്നതെന്തും അവൾക്കു പുതുമയാണ്. ഷർട്ടിടുന്നത്, മുടിചീകുന്നത്, സിഗററ് വലിക്കുന്നത് എല്ലാം അവൾ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു. ഒരു ദിവസം പോലും തന്നെ കാണാതിരിക്കാൻ കഴിയാത്ത നിഷ്ക്കളങ്കയായ ഒരു പെൺകുട്ടി. അവൾ കുറച്ചു ദിവസമായി നിർബന്ധിക്കുകയാണ്. അമ്മയെയും സഹോദരിയെയും കൂട്ടി കൊണ്ടുപോരാൻ, അവളും കൂടെ നാട്ടിലേക്കുവരുമെന്നും, അമ്മ തെറ്റിദ്ധരിക്കുമെന്നും, അതു നമ്മുടെ വിവാഹത്തിനു ശേഷം മതിയെന്നും പറഞ്ഞ് ഒരു വിധത്തിൽ സമാധാനിപ്പിച്ചു. രജനിയുടെ അച്ഛൻ നല്ലൊരു മനുഷ്യൻ, വിശാല ഹൃദയനും സ്നേഹസമ്പന്നനുമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശുപാർശയിലാണ് താൻ നല്ലൊരു ജോലിയിൽ കയറിപ്പറ്റിയത്. താൻ വാടകയ്ക്ക് മുറി അന്വേഷിച്ചു നടന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. ''രവിക്കിഷ്ടമാണെങ്കിൽ എന്റെ വീട്ടിൽത്തന്നെ താമസിക്കാം. ഇവിടെ ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരല്ലേയുള്ളു. ഈ വീട്ടിൽ

ധാരാളം സ്ഥലമുണ്ട്. പിന്നെ ഞങ്ങൾക്കൊരു സഹായവുമായി.'' താനൊന്നും മിണ്ടിയില്ല. ആ നല്ല മനുഷ്യന്റെ മുമ്പിൽ അനുസരിക്കാനെ തനിക്കു കഴിഞ്ഞുള്ളു. രജനിയോട് തന്റെ കൊച്ചനുജത്തി രേണുവിനോടെന്നപോലെതന്നെയാണ് താൻ പെരുമാറിയത്. പക്ഷെ അവൾ തന്നെ ഹൃദയത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ആ നിഷ്കളങ്കതയുടെ മുന്നിൽ താൻ ബലഹീനനായിപോയി. അവളുടെ അച്ഛൻ ശങ്കരൻനായർക്കും അതിഷ്ടമായി. അവളുടെ അമ്മ മരിച്ചതിനുശേഷം ഇതുവരെ ആ കണ്ണുകൾ കലങ്ങാൻ അദ്ദേഹം അനുവദിച്ചിട്ടില്ല. അവളുടെ എല്ലാ ആഗ്രഹങ്ങളും സാധിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. പണം ഇഷ്ടംപോലെയുണ്ട്'' അങ്ങനെ താനും ആ വീട്ടിൽ ഒരംഗമായി.

രാവിലെ രജനിയാണ് വിളിച്ചുണർത്തിയത് ''ടിക്കറ്റും ബുക്കുചെയ്തിട്ട് കുംഭകർണ്ണസേവ പിടിക്കുന്നോ?, മണി ആറുകഴിഞ്ഞു. ഏഴ് മുപ്പതിന്റെ വണ്ടിക്കുപോകണ്ടേ ?'' കണ്ണുതിരുമ്മിനോക്കി കുളിച്ച് മുടി വിതിർത്തിട്ട് കയ്യിൽ കാഫിയുമായി നില്ക്കുന്നു രജനി. ഉറങ്ങാനും സമ്മതിക്കില്ല. ഇവളുടെ ശല്യം പിറുപിറുത്തുകൊണ്ടെഴുന്നേറ്റു. വേഗം പ്രഭാതകർമ്മങ്ങളെല്ലാം കഴിച്ചു. സൂട്ട്കെയ്സുമെടുത്തുകൊണ്ടിറങ്ങുമ്പോൾ രജനിയുമെത്തിക്കഴിഞ്ഞു, സ്റ്റേഷൻ വരെ അവൾ തന്നെ അനുഗമിച്ചു. വണ്ടിതിരിച്ചപ്പോൾ അവളുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു. ഒരു ദിവസം പോലും തന്നെപ്പിരിഞ്ഞിരിക്കാൻ അവൾക്കുകഴിയില്ല. നനഞ്ഞകണ്ണുകൾ കൈലേസുകൊണ്ടുതുടച്ചിട്ട് അവൾ ടാ—ടാ പറഞ്ഞു. ഉരുക്കു പാളങ്ങളെ ഞെരുക്കിയരച്ചുകൊണ്ട് വണ്ടി പൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു.

വീട്ടിലേയ്ക്കുനടക്കുമ്പോൾ എന്തുകൊണ്ടോ മനസ്സിനൊരു വേദന അനുഭവപ്പെടുന്നതുപോലെ, അനുജത്തി രേണു ഇപ്പോൾ വളർന്നു വലുതായിക്കാണും. നീണ്ട ഏഴുവർഷങ്ങൾ ദുഃഖം നിറഞ്ഞ അമ്മയുടെ മുഖം കൺമുന്നിൽത്തെളിഞ്ഞു, തന്നെ കാണുമ്പോൾ ആ മാതൃ ഹൃദയം സന്തോഷത്താൽ വീർപ്പ് മുട്ടും, ആ മാറിടത്തിൽ മുഖമമർത്തിക്കരയണം. ആ പാദങ്ങളെ കണ്ണുനീർകൊണ്ടുകഴുകണം. താനറിയാതെ തന്നെ കണ്ണുനീരിന്റെ ചാലുകൾ ഷർട്ടിൽ വീണുനനഞ്ഞു. അമ്മയെയും രേണുവിനെയും ഉടനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകണം, വീട്ടിലേയ്ക്കുള്ള ഇടവഴിയിലേയ്ക്കു തിരിയുമ്പോൾ ഗ്രമസ്ഥൻ വേലുപ്പിള്ള എതിരെ വരുന്നു. തന്നെക്കണ്ട ഉടനെ അയാൾ വെറ്റിലക്കറപിടിച്ച പല്ലുകൾ പുറത്തു കാട്ടിച്ചിരിച്ചു. ''രവി ഇപ്പോൾ വരുന്നവരവാണോ ? അമ്മയ്ക്ക് അസുഖം അൽപ്പം കൂടുതലാണ്. വേഗം വീട്ടിലോട്ടു ചെല്ല്. ഞാൻ ഡാക്ടറെ വിളിക്കാൻ പോവുകയാ'' അയാൾ ധൃതിയിൽ നടന്നു. മനസ്സിൽ ഇടിത്തീമിന്നി ദൈവമേ ! അമ്മയ്ക്ക് അസുഖമോ ! കാലുകൾ ധൃതഗതിയിൽ ചലിച്ചു. വീട്ടിനകത്തുകയറുമ്പോൾ ഹൃദയമിടിപ്പുവർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. സൂട്ട് കെയ്സ് വരാന്തയിൽ വച്ചിട്ട് അകത്തു കടന്നു. നിലത്ത് ഒരു തഴപ്പായിൽ അമ്മ കിടക്കുന്നു. ആ രൂപം കണ്ടപ്പോൾ വിശ്വസിക്കാനായില്ല. തന്റെ അമ്മതന്നെയാണോ ഇത് ? വെറും ഒരസ്ഥിപഞ്ജരംപോലെയായിട്ടുണ്ട്, രേണു അടുത്തിരിക്കുന്നു. കരഞ്ഞു കലങ്ങിയ കണ്ണുകളോടെ അവൾ വളർന്ന് യൗവ്വനത്തിലേയ്ക്കുകാലൂന്നിയിരിക്കുന്നു. തന്നെക്കണ്ടപ്പോൾ അവൾ ചാടി എഴുന്നേറ്റു. തന്റെ കണ്ണുകളുമായി ആ നിറമിഴികളിടഞ്ഞു. അവൾ വിക്കിവിക്കിപ്പറഞ്ഞു, ചേട്ടാ, അമ്മയെ നോക്കു ചേട്ടാ, നമ്മുടെ അമ്മയെ നോക്കു....അവൾ അമ്മയെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു കരഞ്ഞു. ആ ശുഷ്ക്കിച്ച കരങ്ങളെ ഉമ്മവച്ചു. ആ ഒട്ടിയ മാറിൽ മുഖമമർത്തി പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു.

ആ രംഗം കണ്ടുനില്ക്കാൻ തന്റെ ഹൃദയത്തിന് കട്ടിയില്ലാതായി. ആ മാതൃപാദങ്ങളിൽ മുഖമമർത്തി. പൊട്ടിക്കരഞ്ഞുപോയി. സ്നേഹമയിയായ ആ മാതാവിന്റെ കരങ്ങൾ തന്റെ മുതുകിൽ തലോടി. കുഴിവീണ ആ കണ്ണുകൾ തടാകങ്ങളായി മാറി. ആ ഗളനാളത്തിൽ നിന്നും ചില വാക്കുകൾ ഉതിർന്നു. വീണു. ''മോനേ രവി.... എന്റെ മോൻ വിഷമിക്കരുത്, കരയരുത്, രേണുവിനെ ഞാൻ നിന്റെ കൈകളിൽ ഏൽപ്പിക്കുന്നു. അവൾക്കു മറ്റാരുമില്ല. ഞാൻ മരിച്ചുപോകും മോനേ മരിച്ചുപോകും. എന്റെ മോൻ അവളെ നല്ല ഒരു ചെറുക്കനെ വിവാഹം കഴിച്ചുകൊടുക്കണം'' തന്റെ മടിയിൽ തലവച്ചുകിടന്ന് അമ്മ അന്ത്യശ്വാസംവലിച്ചു. തകർന്ന ഹൃദയവുമായി തലയിട്ടടിക്കുന്ന രേണുവിനെ സമാധാനിപ്പിക്കുമ്പോൾ തന്റെ കവിളുകളിൽ കണ്ണുനീർ ചാലുകൾ സൃഷ്ടിച്ചിരുന്നു.

അമ്മയുടെ അന്ത്യകർമ്മങ്ങളെല്ലാം വേണ്ടപോലെ നിർവ്വഹിച്ചു. രേണുവിനേയും കൂട്ടി യാത്രതിരിച്ചു. അയൽവക്കത്തെ നാണിയമ്മൂമ്മ ഇടറിയശബ്ദത്തിൽ പറഞ്ഞു ''മക്കളെ, രേണുവിനെ ഒരു നല്ല ചെറുക്കനെ പിടിച്ചേൽപ്പിക്കണം. അവൾക്കു നീയല്ലാതെ മറ്റാരുമില്ല. എന്തുചെയ്യാം നാരായണാ............'' നിറമിഴികളോടെ അവരോട് യാത്രപറഞ്ഞു. വണ്ടി പാഞ്ഞു പൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു, അകലെ അറബിക്കടലിൽ തിരമാലകൾ ആഞ്ഞടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഒന്നിനുപുറകെ ഒന്നായി, വീട്ടിലെത്തുമ്പോൾ രജനി ഗേറ്റിൽതന്നെയുണ്ട്. അവൾ പരിഭവത്തിൽ മുഖം വീർപ്പിച്ച് നിൽക്കുകയാണ്. താൻ വരാൻ ലേറ്റായതിൽ, കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിലായപ്പോൾ അവൾ ഒരു കൊച്ചുകുട്ടിയപ്പോലെ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു. രേണുവിനെ കെട്ടിപ്പിടിച്ച് ഉമ്മവച്ചു. താൻ നിറമിഴികളോടെ മുറ്റത്തുനോക്കിയിരുന്നു. മുറ്റത്തെ പനിനീർച്ചെടിയിൽ ഒരു ഞെട്ടിൽ വിടർന്ന രണ്ടു പൂക്കൾ കണ്ടു. അതിൽ കണ്ണും നട്ടിരിക്കുമ്പോൾ ചിന്തകൾ ചിറകടിച്ചു പറന്നുകൊണ്ടിരുന്നു.

****

ചെറുകഥ

ജലരേഖകൾ

ഡി. പ്രസന്നകുമാരി

പ്രഭാതത്തെ വിളിച്ചറിയിച്ചുകൊണ്ട് പറവകൾ കളകളനാദം മുഴക്കി തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ജനാലയിലൂടെ പുറത്തേയ്ക്ക് നോക്കി.

അണിഞ്ഞൊരുങ്ങുന്ന പ്രകൃതി. കിഴക്ക് വെള്ള പൂശിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. വൃശ്ചികമാസത്തിലെ മഞ്ഞ് പൂവുകളിൽ തങ്ങി നിന്ന് പ്രഭാതത്തെ കൂടുതൽ സുന്ദരിയാക്കുന്നു.

ഓ! നേരം പുലർന്നിരിക്കുന്നു.

ഉറക്കച്ചടവോടെ രമേശ് എഴുന്നേററു. അന്നത്തെ പ്രഭാതം തനിക്ക് എന്തോ ഉന്മേഷം പകരുന്നതുപോലെ തോന്നി. വിരസമായ ഇന്നലകളെ പിന്നിലാക്കി നല്ലൊരു പ്രഭാതം മുന്നിൽ വന്നതുപോലെ. രമേശ് മനസ്സിലോർത്തു.

അണിഞ്ഞൊരുങ്ങാൻപോകുന്ന പുതിയ വേഷം പോലെ തന്റെ സ്വപ്നങ്ങൾക്കും നവോന്മേഷം കിട്ടുമോ ?

തന്റെ സ്വപ്നങ്ങൾ എവിടെ നിന്നാരംഭിച്ചു? എവിടെ അവസാനിച്ചു. ഒരു നിമിഷം ചിന്തിച്ചിരുന്നുപോയി.

കിഴക്ക് വെള്ളപൂശിയ ആകാശം പ്രകാശമാനമാകുന്നത് രമേശിന് കാണാമായിരുന്നു പക്ഷേ മനസ് കൂടുതൽ കൂടുതൽ ആഴത്തിലേക്ക് കൊഴിഞ്ഞുപോയ ഇന്നലകളിലേക്ക് ഊളിയിട്ടിറങ്ങുകയായിരുന്നു.

മാതാപിതാക്കളുടെ സ്വപ്നങ്ങൾ മുന്നിൽ കണ്ടുകൊണ്ട് പഠിച്ചുവന്ന താൻ എല്ലാ ക്ലാസിലും മിടുക്കനായി പഠിച്ചു ബി. എസ്. സി. ഫസ്റ്റ് ക്ലാസിൽ പാസായി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ എം. എസ്. സി.യ്ക്ക് ചേരണമെന്ന് താൻ ആഗ്രഹം പ്രകടിപ്പിച്ചു. തന്റെ ആഗ്രഹങ്ങൾക്ക് പോറലുകൾ ഏൽപ്പിക്കാതെ അച്ഛൻ എം എസ് സിക്ക് ദൂരെയുള്ള ഒരു കോളേജിൽ ചേരാൻ അനുവദിച്ചു

നഗരത്തിൽനിന്നും അല്പം അകലെ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന ആ കോളേജും പരിസരവും തനിക്ക് വളരെ ഇഷ്ടമായി.

പ്രശാന്ത സുന്ദരമായ മലയടിവാരത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ആ കോളേജും അതിനു മുമ്പിലെ താമരപൊയ്കയും പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ട് പാറയിടുക്കിലൂടെ ഒഴുകുന്ന ആ കൊച്ചരുവിയും പച്ചപിടിച്ച നെൽപാടങ്ങളും, അദ്ധ്വാനഭാരം പേറിനടക്കുന്ന നിഷ്കളങ്കരായ ആളുകളും തന്റെ ദൗർബല്യമായിരുന്നു. മണിക്കൂറുകളോളം അവിടിരിക്കാൻ തന്നെ രസം തോന്നുമായിരുന്നു. അങ്ങനെ ആഴ്ചകളും മാസങ്ങളും സന്തോഷപ്രദമായി മുന്നോട്ടു പോയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു.

അങ്ങനെയിരിക്കമ്പോഴാണ് സുധഎന്ന പെൺകുട്ടി തന്റെതാളലയങ്ങൾക്ക് ശ്രുതിയായിമാറിയത്.

അതെന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ താളപിഴയായിരുന്നോ ? ലൈബ്രറിയിലും ക്ലാസ് മുറിയിലും മുഖസ്തുതിയുമായി പിന്നാലെ നടന്നു. ആദ്യമൊന്നും താൻ അത് കണ്ടതായി നടിച്ചില്ല.

ഒരിക്കൽ—

അവൾ പറഞ്ഞു

ഒരു സഹോദരന്റെ സ്ഥാനമാണ് തന്നിൽ അവൾ കാണുന്നത്—എന്ന്

ദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ സഹോദരത്വമെന്ന ഭാവം ഞങ്ങളുടെ മനസിൽ നഷ്ടപ്പെടുകയായിരുന്നു ക്രമേണ ഞങ്ങൾ സ്വപ്നങ്ങളിലേക്ക് വഴുതി വീഴുന്ന മനസും പേറി നടക്കാൻ തുടങ്ങി.

കൂട്ടുകാരുടെ ഉപദേശമോ അവഹേളനങ്ങളോ വകവക്കാൻ തയ്യാറായില്ല. ഇഷ്ടപ്പെട്ട അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ സൂചനകൾക്കോ ഉപദേശങ്ങൾക്കോപോലും കാതോർത്തുനിന്നില്ല.

ആദ്യമൊക്കെ അവധി ദിവസങ്ങളും പിന്നീട് ക്ലാസ് കട്ട് ചെയ്തുപോലും സുധയുമായി നഗരത്തിലെ പ്രധാന സിനിമാശാലകളും ഹോട്ടലുകളും കയറിയിറങ്ങി. ഹോസ്റ്റലിൽ കഴിഞ്ഞിരുന്ന തനിക്കും സുധക്കും ഇത്തിരിയേറെ കള്ളങ്ങൾ പറയേണ്ടിവന്നു. വീട്ടിലേയ്ക്ക് പോകുന്നു എന്ന വ്യാജേന പോകുന്നത് സിനിമാശാലകളിലേക്കായിരിക്കും — നിഷ്ക്കളങ്കരായ അച്ഛനും അമ്മയും സമ്പാദിക്കുന്ന പണത്തിന് ക്ഷാമമില്ലായിരുന്നല്ലോ തനിക്ക് — പലപ്പോഴും ബില്ല് ക്ലോസ് ചെയ്യാൻ അവൾ മുന്നോട്ടുവന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും തന്റെ ഫോർമാലിററിക്കുവേണ്ടി താൻ തന്നെ ചിലവാക്കി.

സായം സന്ധ്യപോലെ സുന്ദരിയായ അവൾ പ്രഭാതത്തിന്റെ നിഷ്ക്കളങ്കമായ മഞ്ഞുതുള്ളിപോലെ നിർമ്മലയാണെന്ന് ഞാൻ കരുതി. പല തെളിവുകൾ സഹിതം മാതാപിതാക്കൾ തന്റെ മുമ്പിൽ ഈ പ്രശ്നം അവതരിപ്പിച്ചപ്പോൾ താൻ എല്ലാം പറഞ്ഞ് തന്റെ അമ്മയോട് ജീവിതത്തിൽ ആദ്യമായി ശഠിച്ചുനിന്നു. അവസാനം അമ്മ തന്റെ അഭിലാഷങ്ങൾക്കു മുമ്പിൽ തലകുനിച്ചു പഠിത്തം കഴിഞ്ഞ് ഒരു ജോലിയിൽ പ്രവേശിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ വിവാഹം നടത്താമെന്ന് തന്റെ അമ്മ സമ്മതിച്ചു. ആദ്യമൊക്കെ തർക്കിച്ചുനിന്ന അച്ഛനും അവസാനം സമ്മതം മൂളി. അങ്ങനെയിരിക്കെ ഒരു ദിവസം അത് സംഭവിച്ചു.

ഞാനും സുധയും അകലെയുള്ള ഡാം കാണാൻ
പായി. അപ്പോൾ അലക്ഷ്യമായി അവളുടെ ബുക്കി
ലെ പേജുകൾ മറിക്കുകയായിരുന്നു.

ഹൊ! അപ്പോൾ കണ്ടകാഴ്ച തന്നെ ഞെട്ടിക്കുന്ന
തായിരുന്നു.

ബാംഗ്ളൂരിൽനിന്നും രവി എന്നയാൾ അവ
ക്കെഴുതിയ കത്ത്

ഞാൻ അത് എടുത്തു

അവളുടെ മുഖത്തേക്ക് മ്ളാനതയെന്ന ഭാവം
ഇരച്ചുരിച്ചുകയറി.

കത്തിൽ രവി താമസിയാതെ നാട്ടിലേക്ക വരു
മെന്നും ഉടനതന്നെ വിവാഹം നടത്താമെന്നും എഴുതി
യിരുന്നു.

വായിച്ചിട്ട് താൻ അവളുടെ മുഖത്തേക്കുനോക്കി.
അതെ, എന്റെ രവിയേട്ടന്റെകത്ത് അടുത്തമാസം
ഞങ്ങളുടെ വിവാഹം നടത്താമെന്ന് വിചാരിക്കുന്നു
വീട്ടിൽ സമ്മതിക്കുമോ എന്നറിയില്ല. എന്തായാലും
ഞാൻ വിവാഹം കഴിക്കുമെങ്കിൽ അത് രവിയേട്ടനെ
ആയിരിക്കും''

അപ്പോഴാണ് തന്റെ ബോധമണ്ഡലത്തിനു
ള്ളിൽ കൂട്ടുകാർ പറഞ്ഞ വാക്കുകൾ തെളിഞ്ഞു
വന്നത്. താൻ ചാടി എഴുന്നേററു.

നീ ഇത്രയും നാൾ എന്നെ വഞ്ചിക്കുകയായി
രുന്നോ ? താൻ അലറി.

അതുകേട്ട് അവൾ ചിരിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു

''ഇതൊക്കെ കാര്യമായി ചിന്തിച്ചിരുന്നോ....
കോളേജ് ജീവിതത്തിലെ ഹോബിയല്ലേ ഇത്''

''നിനക്ക് ഇതൊക്കെ ഹോബിയായിരിക്കും
പക്ഷേ എനിക്ക് അല്ലായിരുന്നു.''

മധുരപ്രിയമായ അവളുടെ മനസിലെ കരാള
വിഷം പരിഹാസചിരിയിലൂടെ വാർന്നൊഴുകിയ
പ്പോൾതലതിരിയുമ്പോലെ തോന്നി.

പിന്നീട് ഇഴഞ്ഞുനീങ്ങുന്ന ഭാരമേറിയ നിമി
ഷങ്ങളായിരുന്നു അധികവും കോളേജ് അടയ്ക്കുന്ന ആ
സുദിനത്തെ കാത്തിരുന്നു അതിനു ശേഷം അവളെ
കാണരുതെന്ന് പ്രാർത്ഥിച്ചു.

ഋതുക്കൾ പലതും കടന്നുപോയി വിരസങ്ങളായ
രണ്ടു് വർഷങ്ങൾ.

പല സ്ഥലത്തും ജോലിക്കുവേണ്ടി അന്വേഷിച്ചി
റങ്ങി. പല വാതിലുകളിലും മുട്ടിവിളിച്ചു. ഇന്നിതാ
തന്റെ മുന്നിൽ ഒരു വാതിൽ തുറന്നിരിക്കുന്നു.

ക്ലോക്കിലേക്ക് നോക്കിയപ്പോൾ മണി എട്ട
കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അമ്മ വാതിലിൽ മുട്ടിവിളിച്ചു
''മോനേ ഇന്ന് ജോലിക്ക് പോകുന്ന ദിവസമല്ലേ.
ഈ താടിയുമെല്ലാം എടുത്തുകളഞ്ഞ് സന്തോഷ
ത്തോടെ വേണം പോകാൻ. നിന്റെ ഈ മുഖഭാവ
മെല്ലാം ഒന്നു മാററണം ഇനി സന്തോഷമായി കഴി
യണം.''

എല്ലാം മൗനമായി കേട്ടു.

പിന്നെ ബസ്സ്റ്റാൻറിലേക്കു നടന്നു. ബസ്സിൽ
തിരക്കാണ് കോളേജിനുമുമ്പിൽ ബസ്നിന്നു കോളേ
ജിലെത്തി പ്രിൻസിപ്പലിനെ കണ്ടു. മററ് അദ്ധ്യാപ
കരെ പരിചയപ്പെടാൻ തന്റെ സുഹൃത്തായ സുധീറും
ഒരുമിച്ചുനടക്കുമ്പോൾ ചെന്നുപെട്ടതു് സുധയുടെ
മുന്നിൽ

''ലോകം ഇത്ര ഇടുങ്ങിയതാണോ?

ഒരിക്കൽ കണ്ടവരെത്തന്നെ വീണ്ടും കണ്ടുമുട്ടുന്നു.
ഞാൻ ചിന്തിച്ചു.

മനസ്സൊരു ഭാരം പോലെ

എന്തു ചെയ്യണം? ഒരു തീരുമാനത്തിലെത്തി നാളെ
ത്തന്നെ സ്ഥലം മാററത്തിനായി ശ്രമിക്കണം വിധി
യെന്ന പ്രതിഭാസത്തിനെത്രയെത്ര മുഖങ്ങൾ !!

ശശശശ

തകർന്ന തംബുരു

ഡി. ശകുന്തളകു

പടിഞ്ഞാറേ ചക്രവാളത്തിൽ നിന്നെത്തിനോക്കുന്ന സൂര്യദേവൻെറ തങ്കക്കിരണങ്ങളേററ് സന്ധ്യാദേവിയുടെ കവിൾത്തടങ്ങൾ ചുവന്ന് തുടുത്തിരുന്നു. അതുകണ്ട് നാണിച്ചിട്ടായിരിക്കാം ശാലീനയായ കാട്ടരുവി പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ടൊഴുകിപ്പോകുന്നു.

പക്ഷേ ഈ പ്രകൃതി സൗന്ദര്യം ആസ്വദിക്കുവാനുള്ള സൗഭാഗ്യം എനിക്കില്ലല്ലോ

മനസ്സ് ഭൂതകാല സ്മരണകൾ അയവിറക്കുകയായിരുന്നു. അവയുമായി എന്നെ ബന്ധിപ്പിക്കുന്ന കണ്ണികളെ അയയ്ക്കുവാൻ കഴിയുന്നില്ലല്ലോ. അവിടെയും ഞാൻ വഷകാല ബിന്ദുക്കളുടെ വരവേല്പിനായി കാത്തിരിയ്ക്കുന്ന വേഴാമ്പലായി മാറുന്നു.

ഈ കാട്ടരുവിയും ആൽത്തറയും എൻെറ ജീവിതത്തിൻെറ സ്പന്ദനങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടാണല്ലോ ഇരിയ്ക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടാവാം വിസ്മൃതിയുടെ കയങ്ങളിലേക്ക് അവയെ വലിച്ചെറിയാൻ എനിക്ക് ആവാത്തത്. വിജയേട്ടനുമായുള്ള എത്രയെത്ര സായാഹ്നങ്ങൾ എനിക്ക് കാഴ്ചവച്ചതാണീ ആൽത്തറ. കുട്ടിക്കാലം മുതൽ താൻ സ്നേഹിച്ചിരുന്ന വിജയേട്ടൻ ! തൻേറതു മാത്രമായ വിജയേട്ടൻ ! അന്നൊക്കെ എപ്പോഴും കാണുകയും സംസാരിക്കുകയും ചെയ്യാമായിരുന്നു പക്ഷേ വർഷങ്ങൾ കഴിയുന്തോറും ആ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന് പരിധിയുണ്ടായി. എങ്കിലും ഈ ആൽമരച്ചുവട്ടിൽ ഞങ്ങൾക്ക് വിലക്കുകളില്ലായിരുന്നു. ഇവിടത്തെ ഓരോ മൺതരികൾക്കും കണ്ണുനീരിൽ കുതിർന്ന കദന കഥകൾ പറയുവാനുണ്ടാകും.

പൂത്തിരി കത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന സങ്കല്പങ്ങൾ.... സ്വപ്നസുന്ദരങ്ങളായ ദിവസങ്ങൾ... അന്ന് ജീവിതം സുന്ദരമായിരുന്നു. വൃശ്ചികമാസത്തിലെ പൂനിലാവുപോലെ മനോഹരങ്ങളായ ദിവസങ്ങൾ....എല്ലാം എത്രയോ അകലെ.

അനന്തമജ്ഞാതവർണ്ണനീയമായ ലോകത്തിൻെറ ഭീകരഭാവം എനിക്കു മനസ്സിലായിക്കഴിഞ്ഞു.

ഇന്ന് എൻെറ വിജയേട്ടൻ അനന്തമായ ലോകത്തിലെ അന്തിമകോടിയിലേയ്ക്ക് പൊയ്ക്കഴിഞ്ഞല്ലോ. ഞാനെത്ര ശപിക്കപ്പെട്ടവളാണ് പുലരൊളി കാണാത്ത ഏകാന്തമൂകമായ പാതിരാപ്പൂവിൻെറ കഥയാണ് എൻേറത്. അകലേയ്ക്കകലേയ്ക്ക് നീങ്ങിനീങ്ങ കന്ന പാതിരാച്ചന്ദ്രൻെറ വെള്ളിത്തോണി. നിറയെ അന്ധകാരം. വെളിച്ചമോ അങ്ങെവി ണ്! എല്ലാം മറക്കാൻ കഴിഞ്ഞെങ്കിൽ....ഇല്ല ഒരിക്കലും കഴിയില്ല.

ആ ശബ്ദം കാതുകളിൽ മുഴങ്ങുന്നു. ''നീ എൻെറതാണ്. നമ്മളൊരുമിച്ചുള്ള ജീ എത്ര സുന്ദരമായിരിക്കും'' നദിയ്ക്കക്കരെയുള്ള മലകളുടെ സ്നിഗ്ദ്ധതയിൽ കണ്ണു നട്ടിരുന്ന സന്തോഷാതിരേകത്താൽ വിജയേട്ടൻെറ ക ലേയ്ക്കു നോക്കി. എൻെറ ജീവിതസായൂജ്യം അവിടെ അലയടിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

പൗരുഷം നിറഞ്ഞ ആ ശബ്ദം ഇന്നും എ നിറഞ്ഞു നില്ക്കുന്നു വിജയേട്ടാ. സന്തോഷവും യും കൊണ്ടെൻെറ ശിരസ്സു കുനിഞ്ഞുപോയ ആൽമരം ഇലകൾ കൊഴിച്ചു എന്നെ അനുഗ്ര ട്ടുണ്ട്. മിഥ്യയുടെ അർത്ഥം അന്ന് എ നിന്നെത്രയോ വിദൂരത്തായിരുന്നു.

കാലമാം സാലത്തിൻെറ പത്രങ്ങൾ കൊ കൊണ്ടിരിക്കെ അതു സംഭവിച്ചു....നമ്മുടെ ഹത്തിന് അംഗുലീപരിമിതങ്ങളായ ദിവസ മാത്രം ബാക്കിനില്ക്കെ എൻെറ വിജയേട്ടനെയു ണ്ട് ബോംബയിലേയ്ക്ക് പാഞ്ഞുകൊണ്ടിരു ട്രെയിൻ പാളം തെററി. ആ യാത്ര എല്ലാററിൻ അവസാനമായിരുന്നെന്നോർക്കുമ്പോൾ, ബോധ ലത്തിൽ സമുദ്രമിരമ്പിപ്പായുകയായിരുന്നു. ഇ ആ കല്ലോലങ്ങളും നശിച്ചുതുടങ്ങി.

വിജയേട്ടൻ എന്നെ വിട്ടുപോയിട്ട് മാസ കഴിഞ്ഞു. എങ്കിലും ഇന്നും അങ്ങയുടെ രാ ആൽത്തറയിൽ വരുന്നു. എന്തിനോ വേണ്ടി, ടെ വന്നിരിക്കുന്നു. അങ്ങയുടെ ആത്മാവ് നി നില്ക്കുന്ന ഈ ആൽത്തറയിൽ അൽപ്പനേര വാൻ........ഒരുപിടി സ്മരണകൾ അയവിറ .... രണ്ടു തുള്ളിക്കണ്ണുനീർ വീഴ്ത്തുവാൻ ...

Printed at the Rajan Press, Neyyattinkara.